

נ א מ"י פ"א מהלכות
שחיטה הלכה יד סמוג
עשין סג טו"ש"ע י"ד ס"ו
סעיף א':

נ ב מ"י פ"ד מהלכות
מאכלות אסורות
הלכה כב ופ"ד מהל'
אסורי מוצה הלכה א' ב':

נ ג מ"י פ"י מהל' נזקי
ממון הלכה ב' והלכה
י"ג:

מסורת הש"ס

(א) חולין טו: קדושין ו:
 ע"ש, (ב) רש"ל, א [פסחים
 כב: וש"נ], (ד) קדושין מ.
 בכורות ו: ע"ש פסחים כב:
 [ועי' חגיגה יב,] (ה) [לעיל
 מ-ג,] ו [בס"א: לנכרי],
 (ו) [שמות כלא,] (ח) [ד"ה
 קלוט], (י) ר"מ, (י) עי'
 מוס' מנחות יא: ד"ה
 [ור"ש,] (ג) ר"מ דבמועד,
 ט [ד"ה על],

תורה אור השלם

1. אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִּירָא
וְאֹתוֹ תַעֲבֹד וּבְשֵׁמוֹ
תִשָּׁבַע: דְּבָרִים ו' יג

גליון הש"ס

גמ' הי אמר ליה ברישא.
כעין זה נדה דף יג ע"א:
תוס' ד"ה נפקא בו' אי
נמי רוצה ליישב. כעין זה
עי' לקמן מז ע"א בתוס'
ד"ה מאי טעמא גופה
וכו'.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

אין דיני אלא כשהמית
[את האדם] על פי עד אחד
או על פי בעלים, וקסבר
כופרא כפרה.

הַיּוֹכָה דְּדָקָה לוֹר. דְּהֵיִינוּ כַּעֲן סְקִילָה (בָּא) בְּאֲצִנִּים: אַעֲו סִין
כְּסִיבָא בְּזוֹרִיִּיאָה. שְׂמַחָא שְׂחִיטָמוּ חֲשִׁיבָא לְהַתִּיר יוֹמֵר מִשְׁחִיטָה
זוֹר: וְהַסָּפָא דְּנִפְקָא לֵיה אֲרִילָה וְהַנָּחָה מֵלֵא יִחֲלֵן כְּרַבִּי אֲבָהוּ
לְהִיכָא דְּחֲסִמִּי וְרִשָׁא לְהִיכָא סְקִילָה צִלֵּל הַשּׁוֹר נָקִי? לָמָּה לִּי: אֲבָהוּ
לֵא דִּרְשִׁי. כְּמִנְהִיבָא דְּפִיִּישׁ מֵהוּ

HebrewBooks.org | Moznaini Publishing

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

נחמיה: אֶתִּין וגמין רִיבִיזִין: שְׁהִיעַ
לֹאֵם ה' אֱלֹהֶיךָ סוּרָא. לֹא יֵדַע מֶה
לְרִבּוֹת: נָקִי מַחְזִי כּוֹפֵר. דִּלְגָּא תִּימְנָא
כְּשֶׁהִמִּית מִשְׁלֵם חֲזִי כּוֹפֵר כִּי הִיכִי
דְּבִזְנֻקִין ח'': אִמְרֵנוּ לוֹ רִבִּי עֲקִיבָא.
פְּשִׁטָּא דְּפִטּוֹר וְהִלָּא אֵלֶּם חֲזִיב הָאֵל
אִין מִשְׁלֹמִי אֵלֶּם מְגוּפֹה חֵה נִסְתַּקֵּל
מִמֶּה מִשְׁלֵם יֵאמְרוּ לוֹ בְּעֵלִים הִצִּיאָהוּ
לְבִז' וְיִשְׁלְמוּ לָךְ הֵימָנוּ: אִין דִּינִי.
אִין מִדְרָשִׁי זֶה שְׁאֵלִי דּוֹרֵשׁ אֵלֶּם
כְּשֶׁהִמִּית עַל פִּי עַד אֶחָד שְׁאִינוּ נִסְתַּקֵּל
אֶזְלָא מִמּוֹנָא אִימָא לְשֹׁלֵם לְהִכִּי אֶזְטָרִיךְ
קְרָא: מוֹדֵעַ בְּנִגְמָם. פִּטּוֹר וְנִי הִיכִי
דִּמְפַטֵּר מִקְטָלָא מִפְטֵר נִמִּי מְכוּפֵר
וְלֹמֶה לִּי קְרָא. וְהוּא הִדִּין דְּהוּא מִזִּי
לְמַפְרָךְ אַעַד אֶחָד פְּשִׁטָּא דְּפִטּוֹר:
קִסְכָּר כּוֹפֵרָא דְּפִרְיָא. לְפִיכָךְ אִי לֹא
מַעֲטִיָּה הוּא אִמְיִנָא לִיחִיבִין בִּין צַעַד
אֶחָד בִּין ע"פ עֲלָמֹה כִּי הִיכִי דְּמִיָּהוּ
לִיָּה כְּפִרָּה: אֵלֶּם מִסְכּוֹנֹן לְהִרְגוּ
כו'. דְּפִטּוֹר מִסְקִילָא דְּמִתָּן בְּחִנְתָּי
(לְקַמֵּן 97 מ:ד). מִסְכּוֹנֹן אִמְרֵנוּ לִיָּה
בְּרִישָׁא. דְּרִאִיָּה גְדוּלָּה הִיא דְּלֵהֲאִי
וְדִאִי אֶזְטָרִיךְ קְרָא אֶזְלָא הִמִּית עַל פִּי
עַד אֶחָד כו' רִאִיָּה קִטְנָה הִיא דְּלִיכִנָּא
לְאוֹתוּבִיָּה מוֹדֵעַ בְּנִגְמָם פִּטּוֹר וְצַעַד
אֶחָד נִמִּי אִימָר לְמִימַר פְּשִׁטָּא דִּלְגָּא
מַחֲזִיב דְּמִי תִרִי עֲשִׂינָא לְאִפּוֹקִי מִמּוֹנָא
וְאִפִּילוּ גְבִי מוֹדֵעַ נִמִּי פִטּוֹר:

משפט

פי בעלים מודה בקנם הוא קסבר^ט כופרא כפרה תניא אידך אמר לו רבי אליעזר עקיבא כך אני בעיניך שדיני כזה שחייב מיתה אין דיני אלא במתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם למצור^י והרג ישראל לנפלים והרג בן קיימא^ו. הי אמר ליה ברישא רב כהנא משמיה דרבא אמר מתכוון אמר ליה ברישא רב מביומי משמיה דרבא אמר המית אמר ליה ברישא רב כהנא משמיה דרבא אמר מתכוון אמר ליה ברישא משל לצייד ששולה דגים מן הים

ה'ייתו שלשים של עבד לא קאמר דכרש לקיש ס"ל דאמר לקמן (ד' מג.) כשאין השור כבוקלי
אליעזר היינו משום דדריש אם כופר לרבות כופר שלא בזוונה כרבי יוחנן דלקמן אבל אם עבד
קיצב דס"ד דחם משלם דמי עבד מן העלייה דלקמן לית ליה לרבי אליעזר וא"ת ולימא נקי מדמי
הנח משלם דמיס דמשמע לקמן הלכך אנטריך למפטר חס וי"ל כיון דבחס ליכא קנס בזוונה
ס"א אין סברא להעמיד פטור דנקי אלא אחיובא דכתיב צפרשה צדיקא כגון כופר וקנס ודמי
עקיבא דדריש לקמן נקי מדמי עבד כלומר משלמים של עבד ולא בעי למנקט נקי מחצי כופר משום
בעי לאחובא נקי מדמי נן חורין דמועד איכא דמיס שלא בזוונה דמוכח לקמן אלא היינו טעמא
משום דקיון דלא אשכחן כופר בתם לא אנטריך למעט הדמיס וא"ת והא לקמן ליכא ליפנין אלא שור
כופר צאש וי"ל דלא דמי דצאש לא שייך כופר כלל הלכך משום כופר לא שביקין דמיס אבל שור
אין סברא לחייבו דמיס שלא בזוונה ועי"ל טעם אחר לר"א דמסתבר ליה לאוקמי כזופר מבכל
המיב צמריה ואם שור נגח הוא שישלם כופר וא"ת לרבי יוסי הגלילי דאמר חס משלם חצי כופר
למימר נקי מחצי כופר מוטעמא דפרישית וי"ל דאין דומה לו סברא לפטור מחצי כופר מאחר
מן וישלם א"ר. וא"ת והא לרבי יהודה מועד משלם חסות שלם אע"פ שהשור נסקל דכתיב והשור
מן העלייה אע"פ דלענין נזקין משלם מגופו דלא כדמוכח ממוקמו ועומדו וי"ל דשפיר מועד דגלי
מועד כופר שלם אבל חס דלא כתיב צדיקא לא מצי למילף אלא מנזקין ונזקין גופיהו מגופו:
ריש פרק המעורבות (נחמס ד' עא. וסס) וצריש פרק כל האסורים (תמורה ד' נח. וסס) פי' הקוטרס
והגם ולא רוצע משום דמודה בקנס הוא ותימה לר"י היכן מצינו דהריגת שור הוא קנס וצפ"ק
שורי הוא ואחר מנזרפין להורגו משום דאין אדם קרוב אכל ממונו ומה בכך מ"מ יפטר מטעם
מחייב על פי העללים אפילו יהיו צ' כגון של שני שותפין ועשירין עליו משום דאדם קרוב אכל
ס קרוב אכל ממונו ה"מ כשבאין להעיד ג"כ על חצירו דמתוך שנאמן על חצירו נאמן גם על
שורי נרבע ולא מבטלין לן דפטרסא דקרוב אכל ממונו וי"ל כיון שלא צא להעיד על חצירו:
נזקא קנסא ונראה דהוא מצי להעיד אע"פ אחר דאין סברא לומר שלא יחסבו מרשע עצמו
על גב דעל ידי העד צא עליו חיוב זה אלא הפשוט יותר נהנה:

היבט דברק צור ב'י' אע"ג דשמיטה צ'ור כשירה מכל מוקס
 כיון דהך שמיטה כעין סקילה אסרה מורה ומשני אטו
 סמין כמיב דהדיא ולא אסריא צור אלא מריבויא כך הוא עיקר שמיטה
 צ'ור אפילו נשחוט לנתינתא כמו דבסין ולפיכך הוא לחלק כלל צין
 צ'ור לסמין ודביו לא ידבעי אטמוי

No copyright was allowed.

זור לספין ודבין הוא דליבע לאמין
 זכרייתא דבכל שוחטין בין זכור בין
 זכרומית כו' (חולין דף טו:) דמשמע
 לכתחילה אלף דניחא ליה להביא
 והמשנה ומ"מ סמין אכרייתא דשריא
 אפילו לכתחילה ובהא"ש מקדש (קדושין
 דף טו:) מיתת זכרייתא אהך מילתא
 גופה: **נפקא** דהו מאת בשור.
 משמע דרבי יוסי הגלילי דריש
 אמתין דליהו דריש לקמן נקי מדמי
 וולדות ומימה דזכרין המקשה (חולין
 דף טז:) גבי הא דתנן רבי יוסי
 הגלילי אומר בטמאה טמא בטמאה
 זכור דדריש מהלכי כפיס בחיה
 טמאתי לך ופרקי קטורה דבעי
 קטורה לית טמאה דמהלכי ד' (במסכת
 ד' היא ומאי קשה הא קתני בטמאה
 טמא והאי בטמאה הוא דרבי יוסי
 הגלילי ויכין דדריש אמתין ע"כ כר"ש
 ס"ל דאוסר גמל דבעי פרה דמומה
 דכפרק דזכורות (ד' י:) דמאן דשרי
 לא דריש אמתין וי"ל דחולין פריך
 קטורה שראש ורובו דומה לאמין
 דמורה ר"ש דשרי דמורה פריך קמא
 דזכורות (סס) א"נ רואה ליישב דברי
 רבי יוסי הגלילי דבחולין אפילו
 לדרבנן דזכורות: **בין** שהגיע
 דאת ה' אלהיך תרא פירש. אע"ג
 דכפ"ק דקדושין (ד' ז:) דריש נאמר
 אש אמו ואביו מיראו וגאמר את
 אש אלהיך תרא השוה הכתוב מורא
 אב ואם מירא שמים לא הוה יחא
 ליה למדרשיה לאוקמי לעשה יתירא:
לרבות ת"ח. וא"ת מפני שיבה
 מתקום למה לי תיפוס ליה מהכא וי"ל
 דהכא דברו מוצחק דתנן (אבות פ"ד
 משנה י"ג) מורא רבך כמורא שמים
 ואו ברב מופלג דהו כעין רבו:
נבין מהצי בופר. לא בעי דלמיימי
 נקי מדמי ולדות כדבי יוסי

הגלילי משום קושיא לזאשים ומדמי
דלחא משלם קנס ואע"ג דכופר מחייב
ללא דריש דה"ק ר"ל לקמן וסבירא דרבי
עובד ממע משוי' ס' בדמקום דלא משלם
שלא בזווה נמי פשיטא דלא משלם ד
ולדות ולפי הטעמים הללו א"ש נמי לרז
דאפילו מועד נמי פטור שלא בזווה ו
דכדפרישית או משום דלמיה לא מחייב
בכזוה מיעוט שלא בזווה אע"ג דליכא
דשייך ביה כופר ואפ"ה ליכא כופר בז
דבר דהכי משמע ליה פשיטא דקרא
וקאמר נקי מדמי ולדות טפי הוה ליה
שמיציו הכמוז ח"י: **הביאהו** לביר
וסקל וכתבי אס כופר יוסת עליו א"כ מ
ציה קרא ושמא מלך מועדת מחייב
על פ' עד אחד וא ע"פ צבליים.
דשור איז נהרג על פי צבליים בל

דסהדרין (ד' י') נמי דקאמר פלוגי רב
דמודה בקנס ונראה דהיינו טעמא דל
ממונו דהא דלמרינן בסנהדרין דאין
שורו דמוכח סוגיא התם אבל אל
מודה בקנס הוא. דקיימא לן פלג
כשמודה ואין רואה ליטעב וי